

# 1

Скажу відразу: я не вбивала Г'ю Генрі ван Борена.

І навіть у цьому не допомагала. Ну, принаймні не навмисно.

Мама думає, що в мене якась прихована травма. Вона не психологиня або що — просто дивиться багато документальних фільмів і вважає, що цього досить, щоб бути експерткою в усьому. Вочевидь, записування того, що сталося, допоможе мені ті події *пропрацювати*. Як на мене, це якась дурня, але коли я ввічливо висловила таку думку, в маминих очах з'явився той сталевий погляд, який попереджав: «Краще роби, як я кажу, Джес Чоудгарі, інакше відлупцюю тебе капцем».

Насправді мама ніколи мене не била. Тільки лякала Капцем.

Отож на сторінках цього записника я розкрию правду, хоча радше б усе те забула.

Та не будемо гаяти часу і почнемо мою історію горя й поневірянь.

\* \* \*

Перші ознаки того, що назрівають якісь неприємності, я помітила за тиждень до вбивства Г'ю.

Я сиділа сама в кінці довгого відполірованого дерев'яного столу в їдальні. Моя найкраща і єдина подруга Клементина-Танжерина Брігґс вирішила пропустити вечерю, аби присвятити більше часу своїй новій авантюрі — подкасту про сумну долю тітікакської водяної жаби. Ту прозвали «мошонковою жабою», й вона, схоже, перебувала на межі вимирання (Клем була непохитною у своєму переконанні, що потворні створіння теж заслуговують на порятунок). І так, Клементина-Танжерина — її справжнє ім'я, бо, за словами її батьків, саме ці фрукти найкраще продавалися в їхній мережі супермаркетів органічної їжі. Популярні товари приносили їм гроші, а батьки Клем гроші обожають.

Я сперла книжку на кришталевий глек з апельсиновим соком перед собою. Насправді я не читала, але взяла зі собою книжку, щоб інші думали, ніби я на вмисно сіла наодинці, аби мене ніхто не турбував. Загадкова, надто крута, щоб мати друзів. Упевнена, що всі повірили.

За столом довкола мене була чималенька пуста, наче я відлякувала людей. На деякій відстані сиділа моя сусідка по кімнаті й голосно пліткувала зі своїми друзями. Їхній пронизливий сміх різав мені вуха, та я однаково хотіла присунутися ближче і приєднатися до них.

Утім, я ніколи цього не зроблю. Я не вписувалася у школу «Гейбакл». Хай би що я робила, хай би якою приязною була, усі інші завжди бачили в мені лише біднячку, яка потребувала чиеїсь милостині.

Час до часу я перегортала сторінку своєї книжки, аби мій образ загадкової одиначки видавався правдоподібним.

Коли я вже наполовину з'їла свою порцію риби з картоплею фрі, до їдальні, різко розчахнувши дерев'яні двері, помпезно зайшла Міллісент Корделія Калтрон-Ньютон-Роуз (неймовірно, але це теж справжнє ім'я).

Міллі впевненим кроком перетнула порожній простір посередині зали, вихляючи стегнами, ніби йшла подіумом. Біляві кучері вільно розсипалися по її плечах, а темно-блакитні очі, примружившись, сканували всіх присутніх. Свою сіру спідницю дозволеної довжини вона підтягнула високо на талію, аби показати довгі ноги, а краватка розгойдувалася на її шиї, ніби модна прикраса. Вона завжди носила отак шкільну форму — навіть вчителі не насмільювалися зробити їй зауваження.

— Де Г'ю? — запитала вона вимогливим тоном.

Її голос прокотився залом, але ніхто не відповів. Я була в іншому кінці, дуже далеко від неї, та однаково зіщулилася. Г'ю підвівся зі свого місця поміж зграйкою друзів за лічені метри від Міллі. Як і вона, він був напрочуд вродливий, з кучерявим білявим волоссям і рожевими щоками. Він рідко усміхався, його обличчя скидалося на вирізьблену з каменю скульптуру, зросту мав понад шість футів, і був широкоплечий завдяки постійним тренуванням. Вони з Міллі могли б стати відомою парою моделей, такі обоє були красиві. Якби, звісно, він їй не зрадив, а потім його не вбили.

— Я тут, крихітко, — знудженим тоном озвався Г'ю, ховаючи руки в кишені. — Що сталося?

— Що... сталося? — здушено мовила Міллі. — Ти брехливий, дволикий шматок...

— Ох. Ти дізналася. — Г'ю вийняв руки з кишень і взявся розгладжувати червоно-золоту шкільну краватку. Його вираз був байдужий, навіть смиренний, мовби він чекав цього дня. — Може, нам краще не обговорювати це тут...

— Ти ЗРАДИВ мене, — прогрімала Міллі. — Ти брехливий покидьок, ти справжнісінький шматок лайна. ЛАЙНА. — Вона підійшла до нього впритул і раз по раз викрикувала те слово, ніби заведена іграшка, яку заклонило.

Г'ю знизав плечима і з безтурботним виразом спокійнісінько відповів:

— Я відчуваю, що ми стали різними людьми.

Він поводився так виважено, що половина присутніх, здавалося, кивала на його підтримку, навіть попри те, що він був зрадником, а Міллі мала слухність. Схоже, вона відчула, що загальна прихильність переходила на бік Г'ю, бо скрикнула, схопила глека з апельсиновим соком і вихлюпнула його хлопцеві в обличчя. Трохи соку полилося на його сорочку.

— Що за чортівня! — вигукнув Г'ю, гарячково протираючи очі. — Подайте мені хтось води — вона залила мені очі, пече...

Його друг, Едді, потягнувся до глека з водою, що стояв перед ним, але Міллі його випередила. Вона вилила воду на Г'ю.

— А ви знаєте, з ким цей покидьок мені зрадив? — вона провела глеком у себе над головою.

Г'ю марно намагався витерти вологою серветкою жовті патьоки на раніше білосніжній сорочці, його щоки розчервонілися.

— Від цього залишаться плями, — сказав він. — Фу, як це гидко, мені доведеться її викинути. — Здавалося, його більше засмучувала брудна сорочка, ніж те, що дівчина, з якою він зустрічався три роки, закінчує їхні стосунки.

Учителі за головним столом завмерли, деякі з виделками на півдорозі до рота. Працівники їдальні повистромляли голови з кухні й теж приголомшено спостерігали. Жоден дорослий не завадив би Міллі розказати правду. Я знала, що це станеться, і нічого не могла вдіяти.

Міллі знову роззирнулася залюю, а мені ще більше захотілося, аби поряд сиділи мої друзі. Наодинці я була вразливою, наче слабка газель, яку от-от упіймає гепард. Я спробувала іще більше зсутулитися, однак погляд Міллі зосередився на мені.

— Ти, — видихнула вона і грізно рушила у мій бік.

Усі обернулися подивитися. Мої щоки палали. Присутні почали перешіптуватися, їдальня наповнилася звуками, схожими на шелест листя на легенькому вітерці.

*Дідько.*

Я ще ніколи так добре не відчувала свого язика. Невже він завжди отак притискався до моїх зубів?

— Де вона? — Міллі нависала наді мною, її парфуми з трояндовим ароматом — явно дизайнерські й шалено дорогі — забивали мені носа. — Де та маленька повія, яка краде чужих хлопців?

Усі мої думки вмить вивітрилися, горло стислося. Я не могла говорити, навіть якби хотіла.

Г'ю відвів погляд від своєї заплямованої сорочки.

— Не чіпляйся до Джейд, — сказав він, зітхнувши, і кинув на стіл жменьку зім'ятих вологих серветок. — Ти ж злишся на мене.

Це могло би бути героїчно, якби з Г'ю досі не скрапував апельсиновий сік. А ще я не збиралася виправляти його перед усіма, але хлопець ходив зі мною на більшість занять, відколи нам було тринадцять, і за ті три роки так і не спромігся запам'ятати, як мене звуть. Адже *Джес* — не таке вже й складне ім'я.

Міллі закинула голову назад і гортанно скрикнула. Волосся скажено метлялося довкола її обличчя, поки вона крутила головою, роззираючись залюю.

— Покидьок! — верещала вона. — Покидьок!

Не знаю, чому їй так подобалося слово «покидьок» і чому вона досі нормально не вилаялася, але, як з'ясувалося, Міллі лише розігрівалася, ніби співачка, що готує голосові зв'язки до найважливішої фінальної пісні. Вона почала кидати в Г'ю усіма відомими лайливими словами, а її голос робився усе пронизливішим, бо він не відповідав на жодну з образ.

— Ти *принизив* мене...

— Ти сама себе принизила, крихітко, — відказав Г'ю спокійним тоном.

— Не смій називати мене *крихіткою*. Я тебе вб'ю, — закричала вона, а від розмазаної туші здавалося, що в неї два чорних ока. — Я... тебе... вб'ю.